Издаден болничен

278

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

София Окр. СЪДЪ
24. I 1976 г.

КАРТА

№ на картата .....
(По настоящето дело се попълват карти № №.....)

ЗА ОБВИНЯЕМО ЛИЦЕ

по наказателно дело отъ ..... характеръ (частенъ или общъ) № 11 1975 год.

ВЪПРОСИ	ОТГОВОРИ
I. Сведения за обвиняемото лице	
1. Име и презиме: а) На обвиняемото лице	Емил Михайлов Панчев
1. Име и презиме: б) На баща му	
1. Име и презиме: в) На майка му	
1. Име и презиме: г) На съпруга(та) му, ако е женен(на)	Иванка Емил Панчева
2. Полъ (мъжки или женски)	Мъжки
3. Възрастъ	а) роденъ на 29 (день) IV (мес.) 1915 (год.) б) навършени години
4. Мѣстопрѣбиване	гр. София; село
5. Постоянно мѣстожителство	гр. София; село
6. Народность	Бълг.
7. Поданство	Бълг.
8. Вѣра	Лютер.
9. Семейно положение непосрѣдствено преди извършване на престѫплението (нежененъ, жененъ, овдовѣлъ, разведенъ)	
10. Брой на живитѣ деца отъ всичкитѣ му бракове	
11. Грамотность (знаели да чете и да пише)	да
12. Образование (какво училище и кое отдѣление, класъ и пр. е свършилъ)	V кл.
13. а) Занятие (непосрѣдственo преди извършване на престѫплението) 13. б) Положение къмъ занятието (самостоятеленъ, помощникъ, чиновникъ или служещъ, работникъ)	а) ..... б) .....
14. Практикувалъ ли е занятието си лицето по врѣме на извършване престѫплението или е било безъ работа?	
15. Има лицето нѣкое доходно занятие, какво е занятието на лицето, което го е издържало?	
16. Лицето е отглеждано чрѣзъ доходно занятие, какво е занятието на онзи,	
II. Отличителни белези	
Ръстъ	
Коса	
Очи	
Носъ	
Усти	

archives.bg

НАРОДНА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПРИСЪСТВЕН ДЕН

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА ПЛОВДИВ

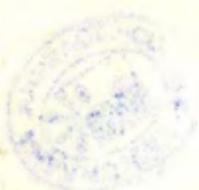
ОБЯВЛЕНИЕ № 2290—46.—V. — Обявява се, че Иванка Емилова Панчева от София, ул. Марин Дринов 15, е подала молба по повод на която е образувано частно гражданско дело № 2290 от 1946 година, V гражданско отделение, за обявяване за безследно изчезнал Емил Панчев Михаилов, бивш жител на София, от 6 ноември 1944 година.

1—(Б 7835)—1 Секретар: П. Димитров

КОСТА ЦЪРНУШАНОВ

МАКЕДОНИЗМЪТ И СЪПРОТИВАТА НА МАКЕДОНИЯ СРЕЩУ НЕГО

1
П1

1. СЪДЕБНИТЕ ПРОЦЕСИ СРЕЩУ БЪЛГАРИ В МАКЕДОНИЯ ПРИ МАКЕДОНИСТКИЯ РЕЖИМ. СПИСЪК НА ЧАСТ ОТ ЖЕРТВИТЕ

I. ПРОЦЕСЪТ В СКОПЙЕ НА 25 И 26 ДЕКЕМВРИ 1944 Г.

Според в. „Нова Македония“, бр. 25 от 27.XII.1944 г., Военният съд на Скопската военна област на заседанията си от 25 и 26 декември 1944 г. е осъдил на смърт чрез разстрел следните местни българи:

1. Димитър Тодоров Пехливанов от Велес, скопски жител.
2. Методий Трендафилов
3. Емил Панчев Михайлов от София, родом от Македония
4. Яни Туфа
5. Глигор Кузманов Кунов от Дебър, директор на гранд-хотел „Македония“.
6. Димитър Антимов Катланов от Скопйе, син на стария революционер Антим Катланов.
7. Катерина Борисова Георгиева, родена в Букурещ, по потекло от Македония, българка, жителка на Тетово и Скопйе.
8. Димитър Андреевски
9. Иван Анастасов Андонов от с. Башино село, Велешко, жител на Скопйе.
10. Ангел Търпев Димков от Скопйе.
11. Илия Недков.

Всички са избити без съд и после формално им е произнесена присъдата.

БЕЛЕЖКИ ЗА ЕМИЛ ПАНЧЕВ МИХАЙЛОВ

(по спомени на сина му Панчо и племенника му Емил)

Роден е в София на 29.04.1915 г. в семейството на българския офицер и учител Панчо Михайлов от Щип и учителката Елена Благоева от Скопие.

През 1917 и 1918 г. живее с майка си Елена Благоева и родителите на баща си в Щип, където майка му е учителка в Щипското първоначално училище.

След края на Първата световна война се преселват в Петрич, където Панчо Михайлов е делегат на Дирекцията за Стопански Грижи и Обществена Безопасност и за известно време комендант на Петрич.

По-късно живее и в Перник и Кюстендил, преди да се завърнат в София след Деветоюнския преврат през 1923 г.

В София живеят под наем на ул. „Неофит Рилски” 33 до убийството на баща му Панчо, след това се преместват под наем на ул. „Цар Асен” 63.

Емил Панчев учи в Първа мъжка гимназия в София и Френския колеж „Св. св. Кирил и Методий”.

Много буен, но награждаван за добър успех.

Жени се за Иванка и му се ражда син Панчо. Започва работа като дактилоскопист в полицията.

През Втората световна война, поради добрите си професионални качества и семейния си произход е преместен в Дирекция на Полицията в Скопие и цялото му семейство (заедно с майка му Елена, брат му Сашо и баба му Пандора) се премества с него.

Близък е с германските полицаи, участва в съвместни акции по преследването на партизани в Скопие и Битоля. За кратко е командирован и по Беломорието.

Преди отстъплението на германските войски му предлагат да тръгне с тях към Германия, отказва заради семейството си и се връща в София.

Малко след 9-и септември е арестуван в близост до дома си и отведен в Дирекция на милицията. Майка му Елена Благоева отива при Лев Главинчев и моли за помощ и пощада. Качен е на камион да бъде разстрелян в Кюстендилско, но е бутнат от камиона преди разстрела и се спасява.

Прибира се в София. Крие се в скривалище в таванското помещение на кооперацията на „Цар Асен" 63. В края на октомври или началото на ноември в София пристигат агенти на УДБ-а от Скопие да го издирват. След заплашвания е предаден от комшийка, живееща на долния етаж под дома на майка му. Открит е и е арестуван. Преди да бъде отведен се сбогува със съпругата си и петгодишния си син, последните му думи към сина му Панчо са: „Да слушаш майка си".

Първите няколко дни е в ареста на бул. „Мария Луиза" до „Лъвов мост". Майка му Елена Благоева отново търси контакт с Лев Главинчев, но този път той не отговаря. На 6 ноември 1944 г. съпругата му отива на свиждане, заедно със свекървата си, но Емил го няма. Прехвърлен е в Скопие.

В Скопйе е тежко измъчван и разпитван през ноември и декември.

Военният съд на Скопска военна област го осъжда на смърт на 26 декември 1944 г. Смъртната присъда е обявена във в. „Нова Македония" (бр.25) на 27 декември 1944 г.

Според сина му е разстрелян на 28 декември 1944 г. в покрайнините на Скопие. Държал се е геройски. Погребан е в общ гроб, местонахождението не е известно.

През пролетта на 1945 г. Емил Панчев е съден и осъден и от XI състав на Народния съд в София. По документите от процеса не се споменава нищо свързано с отвличането му от югославските комунистически служби, смъртната му присъда и убийството му в Скопие.

На 9-и декември 1946 г., съпругата му Иванка Панчева го обявява за безследно изчезнал от 6-и ноември 1944 г. в бр. 283 на „Държавен вестник", по частно гражданско дело № 2290.

Заседанието се откри на 11 април 1945 година в 8 и половина
нса. пр. секретаря В. Узунова

На същото повикване се явяхи следните свидетели;на които се
сне показанията както следва:

ДИМИТЪР ДИМИТРОВ - 66 г

БОРИС ДИМИТРОВ ПОПОВ-43 г.

Д-р Деню Николов Петров -30 г.

инж.Лъбен Димитров Ковачев-40 г.

Васил Димитров Карагьозов-40 г.осъждан по ЗЗД

Васил Ботев Василев-53 г.

Д-р Никола Иванов Узунов- 46 г.

Тодор Зиновиев Григоров-24 г.осъждан по ЗЗД

Севдалин Иванов Симеонов -32 г.

Аспарух Младено Илиев-24 г.осъждан по ЗЗД

Йонка Илиева Попова-30 г.неженена

Елисавета Кокилова Орукова -45 г.

Димитър Атанасов Арадичев-40 г.

Кириякия Павел Пушкарова-27 г.

Йовчо Бълев Йовчев-36 г.

Ангел Божинов Младенов-45 г.

Марин Желев Илчев-31 г.

Стоимен Митов Веселинов-51 г.

Димитър Ангелов Печенаков-51 г.

Славе Димитров Котларов-46 г.

Никала В.Станишев-51 г.

Янаки Дамянав Чемешански-41 г.

Георги Иванов Георгиев-24 г.

Вано Иванов Ванов-46 г.

Адвоката ДОНЧО БАЛЕВ- Явявам се за передни № № № 60,61, 115,116,117,118,128,134,177.

Повечето от вопте подзащитни са отсъствуващи и аз не можах да се добера до доказателства.Обвинителния материал е също оскъден и за това моята задача е много трудна.

Михаил Джогов и Кирил Маркнов се обвиняват в убийства,обаче няма доказателства,че тези двама подсъдими са взели участие в откарването и разстрелването на тези 7 души край реката Ангиста.При това положение моля да бъдат оправдани.

По отношение на останалите обвинението не е конкретизирано и това което се говори **ото** останалите съподсъдими моля да се **вземе** под резерва и бъдат оправдани подзащитните ми.

Д-р АЛЕКСАНДЪР МИНЧЕВ- Бях пратен в Гюмурджина като граждански мобилизиран да завеждам болницата от 15 август 1942 г до 9 септември 1944 г.В Гюмурджина нямаше много българи.Най-важен фактор в Гюмурджина беше кмета на града Райнов.Той се грижеше за настаняването на българското население.Той настаняваше българи в магазините на турците и гърците,като не искаше съгласието им а ги правеше съдружници без да внасят капитали.Така българите се настаняваха в магазините сядаха на касите и прибираха печалбите без да внасят какъвто и да е капитал.Кмета Райнов и околийския управител се бяха настанили в най хубавите къщи на града с най богатата мобилировка. Имаше много килими в тези къщи и те ги пращаха в София,като на техно място поставяха овехтели и стари,страхувайки се да не би да им ги изискат и да имат какво да представят.

Образува се в града едно кило начело с кмета а комисаря Маринов,полицейския комендант Попов.Става една конфискация на много голямо количество английски платове и те биха раздадени на търговците настанени от кмета в чужди магазини.Към гръдското население се държаха дръзко и жестоко,даваше се на тях по 300 грама царевичен хляб.Когато се даваше такава малка и недоброкачествена дажба хляб на гръдското население в хотел Астория банкетите от страна на нашите управници не спираха и се поднасяха най разкошни ястия.Стигаше се до там,че почти всяка вечер имаше банкети.Това държание на нашите управници възбуди до край възмущението на всеки честномислящ.Иван Сокачев и Делю Георгиев започнаха да говорят публично за политиката на Германия,за победите и пр.Бекерле беше приеман от тях често.Райнов имаше лична кореспонденция с Дреги.Той поддържаше връзки и с Армаджи.Основа се българско германско дружество и понеже им трябваше помещение беше изгонена една вдовица гъркиня и къщата и беше взета за солан на това дружество.Тя беше изселена без причина.Така се настани това дружество.Излезе по това време и вестника Тракия.Тогава ние подехме една кампания против редактирането на този вестник и искахме да се спре,но след това ние пре-

зехме редакцията на вестника и германското ядро си основа нов такъв.В тяхния вестник често се пишеше против мене.Чувах и закани,че ще ми счупат опирлата,че ще ме върхат и пр.В вестник"Тракия"пишеше Мара Михайлова.

След това се създаде и държавна сигурност с групов началник Христо Христов.Образуваното д-во беше чисто шувенистическо и за това ние отказахме да се месиме в тяхната дейност.В началото на 1943 година стана един провал в Сърз-Мабан и бяха заловени много гърдци.Достигнаха от тях само 19рдуши до съд.Тези хора беха осъдени бе доказателства само въз основа на техните признания,които ви еизвестно как се изтръгват.По това време беше основан "Еам". Случката с тези лица е следната:отишли в с.Куштанлии 3-ма души да искат пари от един богат гърк за тяхната организация.Тези трима гърдци са поискали 400,000 драхми и този гърк ги е дал,но след като са си отишли отива и ги издава.Нашата власт това и чака.Тогава майор Поскучиев по свой почин провежда тази акция и убиват един партизанин и 19 души хващат.С него е действувал и поручик Панчев.След това са били хванати още 26 души.При провеждането им на тези лица от едно место на друго Поскучиев е поставил една картечница и избива всички.Михайлов организирва погребението им.

След това беше заловен един гърк и от показанията му научават къде е четата и обкръжават 100 души.В избиването на тази чета взе участие и Христо Христов.В тези лица които бяха избити имаше лица, които никога не са взели участие в народноосвободителни акции.От тези 100 души бяха осъдени 30 души на смърт,50 души на доживотен затворъ и само 6 лица освободени.Тогава и самите фашисти като Милчо Вазов и Дчр Бощулков бяха възмутени от това голямо число на осъдени на смърт.Киро Ганев ми призна,че при това следствие е имало много които са били извеждани през нощта на следствие и при самото разследване е нанасяно много бо й.

Христо Хростов дойде от гр.Ксанти.След идването на Христов положението в Гюмурджина се много промени.Стана много по строго

и се употребяваха нечувани жестокости.По отношение на гръдското население беше много аругантен.Аз като лекар не може да отида в селата за да дам медицинска помощ,защото той не ми издаваше открити листове. Всички издадено от мене медицински свидетелства той не ги уважаваше и просто се подиграваше с тях.Всичко правеше само за пари,беше много користен.Цялата полиция вършеше всичко с корист.Имаше случай при които Христов е отивал при лица заплащвал ги е че ще ги изсели и са му давали големи суми и така всико се е нареждало.Така например Христов е отишъл при аптекаря Чиакидис и му е каза,че му е известно какво той е англофил,и че ще го интернира.Тогава аптекаря се уплашва и влиза в преговори с едно арменче и чрез него дава на Христов сумата 10,000 лв.Това ермене се казваше Гарабет и беше известно на цялия град.След това случая с Таквор,отива Христов при него и му казва,че има сведения че е англофил,защото при този арменец е работил един гърк.Тогава се уплашват от тази закана на Христов и непрекъснато е носено на Христов мед,цяли пити, кокошки и пр.Той имаше една от хубавите квартири и живееше добре.Христов се настани в квартирата на един българski учител,след като го изгони и се настани в квартирата му.Всички интернирвания ставаха за негов интерес,взимаше големи суми като им обещаваше,че ще спре интернирванията,но въпреки това ги изселваше.Адютанта Драганов ми е изповедвал тези деяния на Христов.Дойде една жена много болна и след това го помоли за открит лист,но той не и даде и ми каза жената че я бил канил в квартирата си,но тя се досеща и не отива и той не и даде открит лист. Жената се казваше Иоанна.Мъжа и беше чиновник в гр.Ксанти.След това един случай с една туркиня,която отишла за открит лист и той я дръпнал в стаята си питал я за турския консул и след това я изнасилил.Моята хазайка ми разказа един случай с нея,потрябва и открит лист и отишла при Христов,той и обещал да й даде,но я поканил на саме.Тя разбра каква е работата не отиде при него и не получи открит лист.

Имаше едно арменче Хац Доринski който беше златар.Той ми

разказа,че Христо е отишъл при него и си поръчал един златен кръст и ерменчето му направилтакав и когато Христо отишъл да си го прибере момчето не посмяло да каже костуемата цена която била без работата му 1200 лева а му казал 600 лева и Христов му дал 400 и си взел кръста.След това отишъл поръчал 6 кръста,след това 20 броя и пр.От всики търговци златари е взимал по нещо.Имаше един арменец който пътуваше по всеко време и имаше карт бланш.Това лице беше заловено от воените с куфар пълен з златни предмети,и се установи че този куфар е бил намерен при Христов.Намерили са го подпоручиците Папаланов и Ганов,но какво е станало с това злато не ми е известно.Моя сътрудник Юрий Арнаудов беше в войската и знае по добре за конспирациите в войската.Имаше една тайна вражда между кмета на града и Христов. Кмета беше близък с Багрянов и се лансираше за областен директор. Тракийците искаха да го сменят,но Дон Христов им казал,че ако направи това ще стане министерска криза.Кмета беше близък с прокурора Петко Лаловски и той беше човек,който не можеше да търпи жестокости и искаше на всека цена да уволни Христов.По повод на това Христов направи досие за Лаловски,че е комунист а също така и за кмета Райнов.Тази маневра обаче на Христов не успя.Намериха се три писма за кмета след 9 септември въ които въ едното се твърдеше,че кмета Райнов е комунист,в другото че е широк социалисти в третото, че е фашист.

Ние се добрахме до едни данни от които пролича,че кмета Райнов е правил донесение до генерал Ведков,да ни мобилизира и да ни изпрати в черни роти.На това искане на кмета генерала е отказал да ни мобилизира и да ни прати в черни роти.Райнов беше идеолога на фашизва,Христов изпълняваше заповедите.

Агентите при държавна сигурност и другите по отделно не ги познавам но ми се донасяше,че бият много и е имало често случаи на смърт от нанесен побой.Кмета беше ръководния фактор на всика начинание. Любенов разбра играта на кмета и се отдръпна от него и начинанията му.В началото на 1944 г.Любенов замина за гр.Ксанти.Ведков дойде късно

Аз видях генерал Вежков и ми се видя строг човек.При пристигането на генерала ние искахме да отчуждиме генерала от кмета.Адвтанта на генерала Драганов беше в връзка с Михайлова по пропагандна линия. Научих,че кмета е поканил генерала на вечеря и по този случай аз казах на Драганов,че кмета е сложил вече генерала в джоба си.Тогава Драганов се обърна към мене и ми каза,че генерала не е присъствувал на сказката на кмета и мисля,че генерала не отиде на тази вечеря. Следридването на генерала той се зае да стегне войската,проведе полицейски част и се въдвори ред между населението.Населението се поуспокои малко след идването на генерала.Относно убийствата извършени в Кушанлии прибегнахме до достоверни източници и ни се каза, че генерала няма пръст въ тези убийства,а Поскучиев е действувал по свой личен почин,самостоятелно.Генерала се остави да бъде въвлечен от офицерите и фактически офицерите командваха генерала.Поскучиев и Михайлов вършеха каквото си искат.На 9 септември ни беше страх да направиме комитет от генерала.Тогава за да видиме какво ще прави той ние направихме плакати и манифистация,но генерал Вежков не реагира.На 10 септември ми донесоха,че генарала е събрал войниците си говорил им и им казал,че следва да вървите в крак с новата власт.След това се образува офицерски комитет и се направи една обща манифестация на която говори генерала и помня много добре,че завърши съ думите"ние вече се определяме към съветизъма".Той напълно възприе новата програма и беше съгласен с нея.Г енерала не е саботирал нашите начинания,той имаше желание да тръгне в крак с новото,но той беше в неведение и нямаше никакав политическа подготовка.Тогава се яви бружение между войниците и тяхните комитети искаха да пристъпят към задържането на офицерите. Тогава аз отидох при генерала и му казах,че е арестуван и че не го желаят и той беше задържан.В отсъствие на генерала се издаде заповед за арестуването на германците на летището,но вместо да се задържат те бяха оставени свободни и даже стреляха в буретата пълни с бензин за да се разливат.

През това време генерала беше в отпуск.

Христов правеше донесения до генелала,за да може да използува неговото служебно положение за да-може да проведе своята политика. Не зная дали делата на Христов са били удобрени от страна на генерала.Зная че случая с Христов относно неговата користна цел е достигнала до генерала и той е правил разселдания,сам е произвел дознание но не е установи нищо,защото арменците не са имали смелоста да говорят.

Клечков се занимаваше с хубавото ядене и банкетите и всичко беше предоставено на Върбанов.Когато ме мобилизираха в Съръ-Пабан се получи писмо от Върбанов да не демобилизирам,защото съм комунист и защото съм дружел с евреи.Клечков беше годен само за фашистския режим и негоден да ограничи безобразията на полицията.Нашия великобългарски шувенизъм се провеждаше за корупция на отделните администратори.Когато се противопоставяхме на всички ония нечовешки мерки, ни се отговаряше,че гърдите са мръсни и нямам място за тях там . Нас тези които се застъпваха за правата на човека ни наричаха народоотстъпници.Там имаше само германофили.Даже и великобългарския шувенизъм беше изроден той се свеждаше само до корупция и до личните облаги на известен кръг хора.Полицията се проявяваше най зле.Всички дружества и сдружения които имаше там се ръководеха от кмета и полицията.Всяка вечер имаше банкети,ядеха се най добри храни и всички имаха много пари.Имаше тракийска организация и ние се стараехме да я направиме антифашистка,но тази организация беше опиянена от успехите на Германия.Аз имах връзка с Филип Георгиев,който беше председател на организацията.Ние в Гюмурджина нямахме хора.Ние взехме тази тракийска организация в наши ръце, но въ последствие взеха становище, да не се месиме в тяхната дейност.Мара Михайлива пишеше в този вестник. До такава степен беше прочута нашата власт там,че се казваше "ако се постави телена мрежа на Родопите и се затвори границата в България няма да има престъпници вече."Това значи че боклука на България е бил там.Населението нямаше глас,то не можеше да каже болката си

да се оплаче и да парази недоволството си.Имаше много корупция.

Гарабед Уник беше телефочето на Христов.Чрез него се уреждаха материалните въпроси на Христов.

7/ свид. СПАС ХАРАЛАНОВ МИЛЕВ:

Бях в Бяломорието от 22 януари 1942 год. до 17 май 1943 год. 12 часа през нощта, когато ме задържаха. Служих в Бяломорския флот, при Будимов, а на специалната рота мисля че беше капитан Илиев. Изпратен бях на служба в флотската радиостанция в Кавала. Арестуваха ме лейтенант Цоло Влъчков и подофицера ..... Като са влязли вътре даже не съм ги усетил пита офицера кои са вътре и как се казват, защита и мене и след като сиказах името ми каза да се обдека и да излеза с него. Показах им самъчето си с багаж, което те отнесоха в друга една стая да преглеждат. Имах и един куфар над шкафа така в стаята ми, с писма, снимки, дневник и др. Имах една снимка от VI клас с вдигнат юмрук, когато като са видяли разбриха, че става въпрос за нея още тогава. Влъчков ме запита дали го познавам, аз отговорих, че не го познавам - знаех го

само па ние така, той ми каза, че сме щяли да се запознаем. Навън имаше4 моряци и той им заповяда при мръдване да бъда застрелян. Отминахме пътя за ареста на флотата, слезохме на пристанището, където пожелах и лейтенант Влъчков ми позволи да отидох по нужда, след което ме въведоха в една стая, където имаше и други един задържани. Караул ни беше подофицера Иван Радев, на когото казвахме вуйчо Ваньо. Този е / посочва подсъдимия Иван Радев/. Там легнах върху един сламеник. Неколко минути след това изведоха един в мазата, после го върнаха. Слезох долу и аз, където бяха лейтенант Влъчков и корабника Иван Йонов, когото вече нама тук. Влъчков ме запита дали познавам Зиновиев и аз му отговорих, че го познавам, че заедно сме живяли през време на службата. Запита ме дали съм комунист, аз му казах дали не се шегува.... не съм комунист му отговорих. Запита ме колко позиви ми е дал Зиновиев, аз му отговорих, че не ми е дал никакви позиви и не зная за такива. Казаха ми да се съблека и аз се съблех, вързаха ми ръцете, сложиха ми едно дърво или желязо беше под колените, та бях така по гърб и само краката ми стърчат нагоре. Часовника ми взеха в началото и го оставиха на страни така, да се не строши. Влъчков ме би лично с един маркуч така, после го даде и на корабника Йонов, който ме би, но аз пак не викнах. Тогава корабника Йонов взема един протривател за пушка и почна да ме бие по краката. После като ме удари по една от нежните части аз припаднах. Впоследствие се свестих и ме върнаха горе. Една седмица не ме викаха да ме бият, през което време Влъчков ме повика и ми каза, че съм бил интелигентно момче, с средно образование, казах му на въпроса че нямама родители, братя и сестри, каза че съм могъл да работя и да не се занимавам с такива работи. Казах му, че нищо не е вярно и след това пак неколко дни не съм извеждан за бой. Общо около една седмица не ме извеждаха да ме бият. После ме запита дали съм бил аз този, който съм припаднал, като му потвърдих, той ми отговори, че за такива, които припадали, имало други средства. Вътре бяхме поставени на разстояние около 5 метра един от други и по команда само се мръдвахме, а не можехме да си говорим. Главите не са ни завивали с нещо. Когато имаше някой добър караулен началник използуваше случая да можем да поговорим и пр. Като ме завеждаха долу имаше едно въже, закачено на макари на две греди така. Бяха там лейтенант Влъчков, корабника Йонов и караулният Иван Радев, както и моят ротен мичман втори ранг Илиев. Бдигнаха ме така на въжето че увиснах на ръцете си , на 50 сантиметра от земята така. Аз смятах че това не е много страшно, обаче не излезе положението така.

От увисването става подуване на вените и не може да се търпи. Иван Радев почна да ме бие. Припаднал бях и като се свестих видях, че Иван Радев пак ме бие. Болт ротен ми каза да призная, но аз му казах, че нищо вярно няма, да призная, няма какво да призная. Моят началник Илиев и лейтенант Влъчков си пошушнаха така и Илиев каза да ме смъкнат, обаче Радев каза че нямало нищо да ми стане. Биха ме още. После ми казаха, понеже съм бил бит навсекъде ако мога да стоя да главата си. Поисках вода и лейтенант Влъчков ми даде една лимонада, каквито имаше там така. Като отидох горе съм заспал. На другият ден ме повика лейтенант Влъчков и ме запита какво мисля да правя, аз му отговорих, да ме пуснат да се срещна с Зиновиев, който да ми разправи работата и аз да им кажа. Бяха задържани Димитър Савов Петров и Тодор Зиновиев, като Зиновиев е бил задържан два - три дни преди мене, та ги доведоха и двамата. Те бяха бити. Вторият път при очна ставка с Зиновиев той ми казваше да призная, че ми е дал позиви, обаче аз отказах да е имало такова нещо. Зиновиев ми каза, в името на паметта на родителите си, които ги нямам вече, да кажа истината. Той каза, че не съм комунист, но ме посочил, защото ме мразел. В показанията си Зиновиев казваше, че в началото на декември 1942 год. ми бил дал 80 позиви в влака, които аз съм бил запил в шинела си. Аз му казах, че това не е вярно и не може даже приеме. После пък да кажа, че съм бил вземал три позиви, които съм бил прочел през нощта в влака при запалена клечка кибрит. Впоследствие той ми забрани да пиша в показанията си за позивите - лейтенант Влъчков. После бяхме заведени в едно училище, където се доуедиквяваха и оточняваха нашите показания. Лейтенант Влъчков ми диктуваше какво да пиша. Когато дойде да посоча кои двама съм бил организирал аз, той ми каза да не го пиша, че било излишно.... че съм бил организирал, което положение било по-тежко за мене. Аз не можах да разбера, защо це ме спасява този човек. След това Влъчков като беше отивал с тия показания при Гудев и другите, те не били останали доволни и той ни каза да пишем кой кого щял да убива от началниците си. Аз му отговорих, че такова нещо не сме мислили и няма как да го пиша. После пък да пиша че съм бил искал да развалям апарата, за да се скъса връзката, че съм искал даго бутам апарата - което е невъзможно да стане понеже е тежък, чрез резане пък на жички и пр. да се обясни че щяло да стане. Отговорих му, че по този начин това не може да стане в действителност. Това беше последното идване на Влъчков, който при този той ме би с една летва, което обаче не беше много страшно в сравнение с по-предишните.

Викаха ни един път за делото, но се отложи не зная защо.

139

После делото се разгледа на 28 октомври 1943 год. от В.п.съд. Подсъдими бяха: Димитър Савов, Иван Драгинов, Янко Мушеков, Никола М. Варчев, Иван Атанасов, Никола Болджиев, Христо Лазаров, един кавалерист и др. Искаха се 10 смъртни присъди, а дадоха такива на четирим: Димитър Савов, Иван Драгинов, Тодор Зиновиев и Тинка Николова. Аз останах на 8 г. и 4м-ца. След това бяхме отведени в затвора в гр. Сливен.

Чух, че Зиновиев бил задържан един път и после пуснат. Като отивах един път за запитата в флотата го срещам с обръснати вежди и като го запитах той ми каза, че командата на затвора заповедал да се направи така с него, за да го познавал като го срещне. Те си са отделни части така. Савов го водиха в пехотата, понеже неговите прики обвинения водеха от там. Неговата приятелка Тинка Николова е посочила, че те са били в връзка с Зиновиев. Димитър Савов е бил задържан доста отдавна, обаче в неговите показания не се посочва никой от другите задържани. Впоследствие Тинка Николова е показала, че се запознала чрез Димитър Савов с някой си Зиновиев, който е бил после вече като център така. На мене се постави този въпрос на първо място – за Зиновиев. Тинка Николова е била приятелка на Димитър Савов и е видяла Зиновиев в затвора, където са били по това време с Савов там. Не сме могли да приказваме нищо между нас. По отделно ни съдиха от флотата, кавалерията и пехотата, та и в различни времена заминахме за Сливен в затвора. Разбрах, че побоищата в пехотата и кавалерията са били по-жестоки, а моето мнение е че ние сме били задържани не при тях не по друга причина, а защото сме си отделна част. Факт е, че те бяха по-жестоко бити и превързани, а от нас бяха с следи от това Зиновиев и Савов, другите бяхме почти здрави.

Новите адвокати повдигнаха въпрос, че в първоначалните ни показания били фигурирали въпроси за позиви, а после го нямало това нещо в показанията ни, но Влъчков отрече да е имало такова нещо в действителност. За другото пък – кой кого от началниците цел да убива – беше наблонно така и не се повдигна въпрос за него. Повдигнаха се и въпрос дали сме насилени да дадем показанията си. Влъчков отрече да сме били бити и да сме дадинаказанията си насила. Капитан Дудев идва един път при гледане делото в съда..мисля че Димитър Савов го беше писал за свидетел, обаче той отказал, което не зная дали е вярно. Савов е служил преди това при него и са се познавали с капитан Дудев. Аз мисля, че Дудев е добър човек, който не е много волев и се намира под прякото влияние на своя доведен дителя на Шабя Милчев и жена си. Впоследствие сгоди дъщеря си за

германец. Идваха там и близаха германци, но за каква работа са идвали не зная. За демократичност у Дудев и дума не може да става.

С Дервишев не съм имал никакъв допир така и нищо не мога за него да кажа. Зная че Савов е бил задържан на 22 май 1942 год., обаче не зная от кого е бил задържан и не съм чувал от него Дервишев да го е бил. Мисля Дервишев, че го е разследвал. Савов е бил в гарнизонния затвор, когато идват при него Дервишев и корабника Чернев. и с подпоручик Панчев го отвеждат към Ксанти, после Панчев остава, после остава и Дервишев и само двамата продължили така, като Чернев му казал да си признае, за да си спаси живота чрез този единствен начин, после се върнали всичките. Това е било доста преди моето задържане. От първото задържане до момента на разстрелването му Савов не е бил освобождаван. Мога да Ви се закълна, че абсолютно нищо вярно нямаше в смисъл, че е имало организирана работа така. Нямаше организация да избиваме началниците си и да развалям радиоапарата. Само на Савов се изпълни смъртната присъда, а другите осъдени трима на смърт бяха помилвани. Показанията ни бяха диктувани лично от Цоло Влъчков. "Конспирации" имаше три : пехотата, конния полко и флотата. Конспирации в кавички са това. Димитър Савов бил връзка на конспирацията в флотата, а за другите части не зная кои са били връзка. Тинка Николова, трима цивилни бяха, моряци бяха трима на смърт, пет осъдени на 12.5 год. и трима оправдани.

Подсъдимият ЦОЛО ВЛЪЧКОВ / № 92 /

Бяха десет моряци. Останах изненадан когато видях в процеса и цивилни лица, които аз не бях разпитвал.

свид.СПАС ХАРАЛАНОВ МИЛЕВ /продължава/:

Савов и Зиновиев също така са разпитвани в флота, но не са били в флота. Всички бяхме комунчетас малко по-свободолюбиви идеи и прогресивни разбирания. За задържане на моряците е причина Зиновиев - ли петимата бяхме посочени от него, а той е посочен от Тинка Николова. Савов си беше комунист, имаше присъда такава и като цивилен. За Зиновиев не мога да кажа нищо. Извън тях имаше и други задържани, обаче не са съдени.

За Влъчков останах с впечатление, че човека си гледа работата съвестно. Моето мнение е, че този човек не може да има идеология. Предполагам, че той е бил натоварен. От негови някои думи разбрах, че е чувствувал някаква омраза към комунистите, но дали само по тия съображения е вършил това не мога да кажа..... смятах, че е бил натоварен. В действителност нямаше никакви подбуди. Зиновиев беше на мнение че Дудев дори не знае за инквизиционите. Ние спорехме по този въпрос, защото той идва при нас,

Свид.МАРИН МАНОЛОВ ГАНЕВТ

Бях в Кавала от месец януарий 942 год. до месец август 1943 година.Бях като редовен войник.Началник ни беше кап.Дудев/3/. Дервишев беше лейтенант/4/.Той беше началник в домакинството и често идваше в щаба.

Преди да се разкрие конспирацията,станала една работа с куриера на бреговото отделение.Дудев го срещнал,спрял го и искал да провери какво има в чантата си .Намерил някакви книжа. Казваха ги Левски.Дудев пратил подпоручик Панчев да отиде и да го арестува.Войниците отиват там с празни пушки,защото не са очаквали нищо особено да се случи.Но той напълнил пушката и започва да стреля.Наранил караулния началникИдва гаризонния началник и всички се насочват към него с пълни пистолети.Не зная кой е дал заповед да се хвърли вътре при него бомба.Хвърлили са две бомби.След това Дудев изпратил при него Савов,който им беше свързка и още един друг.Те го намерили прострелян с една записка"Левски умира геройски".Оставил е и едно предсмъртно писмо с същото съдържание.Пръснаха слух,че бил луд,но§§§§§ човека не беше луд.През време на сражението е стрелял почти с всички пушки,пушил цигара след цигара и си теглил куршума.

Положението на арестуваните беше тежко .Лежаха на цимента. Налагаха им да лежат само по гръб.Вкарваха ги в подземието вързани и ги биеха.Така били изкарани Казаков и Чакъров .Отначало кап. Дудев/ 3/ ми правеше добро впечетление,идваше при войниците на всеки празник,хранил се е на общата трапеза при на,но постоянно дружеше с германци. Когато дойде агента от Дирекцията на полицията Димитър Анастасов Шопов,направо се яви при Дудев.Когато дойде в казармата същия не се подчиняваше на ни-

кого.Дори веднаж гони дежурния подофицер с пушка.Идваше си много често.Оставаше тук в болницата и за него нямаше никакъв съд.Мичман Маринов беше под л рапорт срещу него да го съди.Веднаж той го наказа,но Шопов се облекълъ и без да пита някого отишел направо при кап. Дудев.Ние го наричахме ?Пижо".Капитан Дудев се обадил по телефона:- Пижо да си избере каквато иска работа л. Отначало на Маринов не гледахме с добро око, о по делото той защити много от момчетата. Пижо се уволни през 943 година.Веднаж го срещам тук и ми се похвали ,,е той разкрил конспирацията там.Той ми каза: - Не забелязваше ли ,Че аз заповедвах там?. От това заключавам,че Дудев е знаял с каква мисия е бил той там.